

عنوان مقاله:

محدودیت اعمال قانون خارجی در تعارض قوانین

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس بین المللی حقوق و قضایی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مریم سیدحاتمی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، گروه حقوق، واحد اردبیل، اردبیل، ایران

رحمان شیرزاده - دانشجو دکتری حقوق خصوصی، گروه حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اردبیل، اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

اجرای قانون خارجی در حقوق ایران از مباحثی است که در زمینه مسائل مربوط به تعارض قوانین مطرح میشود و بطور کلی مساله تعارض قوانین هنگامی پیش می آید که در قلمرو حقوق خصوصی، بین دو یا چند قانون، تفاوت وجود داشته باشد و مطلوب قاضی آنست که از بین قوانین متعارض، قانون صلاحیتدار را برگزیند. در مورد وصف قانون خارجی دیدگاههای مختلفی وجود دارد، برخی قائل به حکمی بودن و عده ای معتقد به موضوعی بودن قانون خارجی هستند و عده ای راه حل میانه ای را در پیش گرفته اند، در حقوق ایران در ارتباط با صفت قانون خارجی نص یا رویه خاصی وجود ندارد و به نظر می رسد که قانون خارجی در حقوق ایران امری محسوب می شود که ضرورت دارد توسط اصحاب دعوی استناد و سپس اثبات گردد؛ هر چند اگر مساله مربوط به نظم عمومی باشد دادرسی ایرانی میتواند راسا و بدون استناد اصحاب دعوی، قانون خارجی را اعمال نماید. در زمینه روش اثبات قانون خارجی، با توجه به این که ایران از نظام حقوق نوشته برخوردار میباشد، اصولا اثبات کتبی مورد عمل قرار میگیرد و در مورد اینکه آیا در اجرای قانون خارجی، ارجاع امر به کارشناس و استفاده از نظر او لازم است یا خیر، باید گفت علی الاصول مطابق مقررات آیین دادرسی مدنی ایران رجوع به کارشناس برای قاضی امری اختیاری است، اما با توجه به فنی بودن متن و مفاد قوانین خارجی و از مطالعه برخی آرای دیوانعالی کشور، به نظر می رسد دادگاه می باید در موارد مقتضی از نظر کارشناس بهره ببرد، چه استفاده از نظر خبره، خطای دادرسی را در استنباط از قانون خارجی به حداقل کاهش خواهد داد. دادرسی ایرانی موظف است قبل از اجرای قانون خارجی به ارزیابی مقدماتی که باعث صلاحیت قانون خارجی گردیده است و نیز محتوای قانون خارجی مبادرت ورزد.

کلمات کلیدی:

تعارض قوانین، قانون خارجی، تقلب، اخلاق حسنه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1515295>

